

4. Hotel Sabadell

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

7. Jun. 2019

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Po prvih tednih Jožefmarijeve tesnobe, ko je mislil, da se je morda nalezal tuberkuloze in da s tem spravlja v nevarnost svoje sinove, je zavzel do te obremenjujoče bolezni precej drugačno stališče. Kmalu je uvidel, da gre za njegovo notranje prečiščenje s pomočjo trpljenja in

duhovne suhote. To je sprejel iz
Gospodovih rok kot dejanje nežnosti.

[1]

Kakor hitro je v Burgosu sklenil svoje
»preizkuševalno« apostolsko
popotovanje, si je prišel na jasno,
katere so bile najnujnejše potrebe, in
jih je povzel z dvema besedama:

***Gospod, potrebujemo ljudi in
denar.***^[2]

Kako mu je šlo glede ljudi? V tistem
času je oče ponavljal, da potrebuje
***petdeset mož, ki bodo ljubili Jezusa
Kristusa nad vsemi stvarmi.***^[3] Na
prvi pogled se je zdelo, da med
tolikimi vojnimi heroji, med tolikimi
odločnimi mladimi, ne bo težko najti
peščice poklicev. Ker pa so bili
njegovi sinovi razkropljeni po
različnih frontah na skrajnem severu
ali jugu polotoka, so bila potovanja,
ki bi omogočila duhovno vodstvo,
upočasnjena in redna srečanja precej
otežena. Druga možnost je bila, da od

vojaškega poveljstva pridobijo dovoljenje in prebijejo nekaj dni v **naši hiši sv. Mihaela v Burgosu**, kot je naznanil v Krožnem pismu 9. januarja. Toda če je oče upal, da bo verska in domoljubna vnema služila kot odskočna deska za zagon militarizirane mladine proti višjemu idealu, ga je čakalo bridko razočaranje: ***Toliko mladih ljudi, pripravljenih umreti za neki ideal! ... In ...? Nemogoče!!!***^[4]

V vojnem okolju je obstajala neka organizacija, s katero se je moral Jožefmarija resno spoprijeti kljub temu, da je bila okrašena z domoljubjem. To so bile tako imenovane »vojne skrbnice«. Ni bilo vse tako zaupanja vredno, kot se je zdelo na prvi pogled. Večkrat je moral svetovati prekinitev stikov z določenimi osebami. Ko je Jožefmarija kot sad apostolata v vojnem času prosil za petdeset mož, ki bi ljubili Jezusa Kristusa »nad

vsemi stvarmi«, so bile v ta kup stvari vključene tudi »vojne skrbnice« in podobno.

Zares je Ljubezen vredna ljubezni, je zagotavljal svojim ljudem.^[5] Kako pa je on, ustanovitelj, odgovarjal na to Ljubezen? Kako je ravnal v svojem življenju tistih devet let in pol, odkar je obstajal Opus Dei? Ta misel ga je spodbudila, da je iz Zaragoze pisal avilskemu prelatu:

Naj Jezus obvaruje mojega gospoda škofa.

Oče, tukaj je ta grešnik, ki vas pozdravlja in vam sporoča, da niti en dan ni pozabil na vas – še manj pa sedaj pred Pilarjem –, ter prosi, naj nam moj očka, g. škof, pomaga s svojimi molitvami in nas blagoslovi. Naše deseto leto tihega in skritega dela se bo prevesilo v drugo polovico ... Kakšen obračun bo od mene terjal Gospod!

Pomagajte mi vi, da ga bom podal
cum gaudio et pace.^[6]

»Nasmehnil sem se,« mu nekaj dni pozneje odgovarja msgr. Santos Moro, »ker vi govorite o ‘obračunu’, ki ga bo od vas terjal naš Gospod. Ne, za vas ne bo Sodnik v strogem pomenu besede, marveč preprosto Jezus. Ko bi le mogel jaz kaj takega obljubiti tudi sebi, tako da bi delal kakor vi, ne kot poveljnik, ampak vsaj *sicut bonus miles Xi. Iesu ...*«^[7]

V času izmenjevanja teh pisem po pošti je Jožefmarija prestajal najkrutejše in najtemačnejše trenutke svoje bolezn, v primežu slutnje, da ima tuberkulozo.

Še vedno so iskali stanovanje. **Škoda**, je pisal oče, **da nismo uspeli najti dóma – tam bi bilo za nas bolje in ceneje. Glede na vse skupaj pa nam je seveda tudi tu, kjer smo, dobro.**

^[8] Vendar so jim bili dnevi v prenočišču pri sv. Klari šteti. Tisti

teden, konec marca, je prišlo do zadrege. Lastnica se je odločila vreči ven Pedra in Paca, da bi tja vselila dve drugi osebi. Če bi hoteli ostati skupaj, bi morali vsi skupaj oditi drugam. Da pa bi bil položaj še bolj otežen, je moral pri izstavitvi računa nekdo namerno pretiravati, saj Jožefmarija omenja ***račun, ki bi bil vreden Monipodijevega dvorišča.***^[9] Takole pravi Ricardu: ***Če bi ti videl, kakšen račun so si drznili izstaviti!***^[10]

Gospod Francisco Morán ga je prosil za »poročilo o ciljih, izvoru, razvoju in trenutnem položaju« njegovega podviga.^[11] Z velikim navdušenjem je Jožefmarija gospodu vikarju poslal list papirja, na katerem je opisal izvor, cilje, apostolat in razvoj Dela. Besedilo je kratko, zgoščeno in jedrnato. Toda Jožefmarija ni bil povsem zadovoljen. Raje bi to razložil ustno, kajti pri nekaterih stvareh, ki jih je zapisal, je obstajalo

tveganje, da ne bi bile prav razumljene. Kakorkoli že, zapis sklene z nepogrešljivo pripombo, ki jasno izraža njegova čustva: ***Kako malo je mogoče povedati na takole popisanem listu! A kljub temu se mi še vedno zdi, da sem bil nediskreten. Vsekakor pa zelo pomanjkljiv.***^[12]—

Na osnovi tega dopisa je oče začel resno razmišljati o vrnitvi v Madrid in si na novo postavljati vprašanja, povezana s koncem vojne:

Biti v Burgosu, je govoril sam pri sebi, ne pomeni biti v našem centru. Nikakor ne. Dokler se vojna ne konča, lahko ob takšni sestavi družine – premladi ljudje – rečem, da v meni sicer bo mir, ne bo pa brezskrbnosti, potrebne za opravljanje globoke dejavnosti. S tem nočem reči, da ne delam, saj eni nalogi brez predaha sledi naslednja, ampak nedvomno drži, da bi z

ljudmi, ki bi imeli kaj več let za seboj,
zdaj lahko opravljali čudovito delo.
Skratka, Bog ve več.^[13]
—

Po tako uničujoči in pogubni vojni ni
bilo pričakovati, da bo ponovni
zagon dejavnosti enostavna naloga.
O tem je oče dodobra premislil, ne da
bi si ustvarjal srečne iluzije o miru:

Kako si želim, da se že konča ta
vojna! Tedaj bomo začeli, ponovno
začeli še eno, morda hujšo, toda bolj
našo. In mislim, da bo morda treba
podoživeti tista strašna leta
pomanjkanja. Ni važno: Gospod nas
bo, če bo tudi naš trud na najvišji
stopnji, iz vsega rešil prej, v večji
meri in bolje, kot bi mi mogli sanjati.

[14]
—

Dotlej pa bo hočeš nočeš moral ostati
v Burgosu.

* * *

Ko se je v nedeljo, 3. aprila, oče iz Vitorie vrnil v Burgos, so bile sobe pri sv. Klari že izpraznjene. Sedaj je bilo njegovo novo bivališče Hotel Sabadell, Ulica Merced 32. Na reklamnem letaku hotela je pisalo: »Odlična lokacija ob reki Arlanzón. V neposredni bližini stolnice in nedaleč od postaje. – Posebne cene za družine in stalne goste. – Centralno ogrevanje. Tekoča topla in hladna voda v vseh sobah. Kopalnice.« (Besedilo letaka je bilo sestavljeno v času pred vojno.)

Jožefmarija ob vselitvi v novo domovanje ni ravno razsipen s pohvalami. Preprosto nam pove: ***Nisem zadovoljen z našim novim bivališčem, ker je drago.***^[15]

(Plačevali so po štiri pezete na posteljo, se pravi šestnajst pezeta dnevno za sobo, v kateri so bili nastanjeni, in v to ceno ni bil vključen noben obrok.)

Hotel po kakovosti ni presegal tretje kategorije. Imel je pritličje in tri nadstropja. Vzbuja je prijeten videz. Ob pogledu na pročelje si je bilo lahko predstavljati notranjo razporeditev prostorov. Vhod je bil zaščiten s steklenim nadstreškom. V vsakem nadstropju so tri sobe gledale na ulico, srednja je imela balkon, obe stranski pa zastekljen razgledni prostor. Soba, v kateri so bili nastanjeni, je ustrezala eni od teh zasteklitev v prvem nadstropju. V notranjem delu je imela spalnico, temen in brezračen prostor z umivalnikom, ki je bil z zaveso iz blaga ločen od preostanka sobe. V tej spalnici je spal oče, v glavni sobi pa so bile druga ob drugi razporejene tri postelje, tako da je bil spredaj še prostor za mizo, par stolov in majhno omaro z oblekami, v katero so brez težav spravili vse svoje skromno imetje. Edina dekoracija sta bili dve grozni litografiji, ki so ju nazadnje odstranili. Na njuno mesto so nato

obesili majhno leseno razpelo in Marijino sliko s pridihom bizantinske ikone. In da bi golim stenam pridodali nekoliko barvitosti, so iz pobarvane klobučevine izdelali nekaj okrasnih praporov z napisoma RIALP in DYA. S ciljem, da bi lahko sledili poteku vojne in vedeli za nahajališče njegovih otrok, so čez steno razprostrli zemljevid Aragonije in Katalonije, na katerem je bil z zastavicami in drugimi znamenji označen položaj vojnih front.^[16]

Hotelski letak omenja kopalnice. To je seveda pomenilo eno kopalnico v vsakem nadstropju. Oče, ki je zjutraj tja prihajal prvi, je že zvečer, da bi prihranil nekaj časa, kopalno kad napolnil z vodo, ki je jutro dočakala ledeno mrzla, saj je bila okenska šipa razbita. Po uporabi je odprl pipo in napolnil kad za naslednjega. »Saj se razume,« pojasnjuje Paco Botella, »da ni bilo ne prhe ne tople vode.«^[17]

Selitev oblačil in prtljage iz penziona v hotel ni predstavljala večjih težav. Premoženje je obsegalo nekaj spominkov s pohoda čez Pireneje – evharistični kozarec, rialpsko vrtnico, čutaro za vino –, papirje, pisma, dnevnik ter kartoteko in to je bilo skoraj vse. Najtežavnejši predmet je bil rabljen prenosni pisalni stroj, kupljen za drobiž v neki prodajalni v arkadah Glavnega trga. Bil je znamke »Corona« in imel precej nenavadno tipkovnico. Zaradi njegove mehanske zasnove je bilo hitro tipkanje nemogoče. Bil je počasen, a zanesljiv. Kupili so ga, da bi pripravili izvorni izvod »Novic« za mesec marec 1938 in tako sledili zamisli, ki je zaživela poleti 1934 in 1935. Ta »družinski list«, ^[18] ki je prinašal novice o prijateljih in stanovalcih v Ferrazu ter duhovne nasvete, se je pošiljal vsakemu od prejemnikov v zalepljeni ovojnici. Jožefmarijev cilj je bil, da bi izhajal mesečno, v drugi polovici meseca.

Postopek je tekel tako, da so izvorni, na pisalni stroj napisani izvod poslali gospodu Eliodoru Gilu v León, ki je potem v Burgos pošiljal razmnožene kopije za razpošiljanje. Kdor je prejemal »Novice«, je ob branju začutil nov zagon:

Prav zdaj, ko ste v vojašnici, v strelskih jarkih, za okopi, na prisilnem počitku v bolnišnici – koliko lahko s svojo molitvijo in s čistim življenjem, s svojimi težavami in s svojimi uspehi, vplivate na zagon našega Dela! Naj med nami živi posebno občestvo svetnikov: in vsakdo bo ob uri notranjega boja, enako kot v trenutku oboroženega spopada, čutil moč in veselje, da ni sam (marec 1938).^[19]___

Duhovni učinek je bilo čutiti v številnih pismih, ki so prihajala v Hotel Sabadell, zlasti od meseca aprila dalje:

Kako lepo v svojih pismih odražate veselje, piše v Novicah julija 1938, ki vam ga vzbujaajo te vrstice! So nekaj podobnega, kot če bi istočasno prejeli pisma številnih prijateljev, spomine na mnogo ur skupnega dela in smejanja, želje in zaupnosti o novi, še bolj dejavni bodočnosti ...^[20]—

Izselitev iz penziona pri sv. Klari in nastanitev v hotelu je po Pedrovem in Pacovem mnenju pomenila »velik napredek«, saj so se s tem poslovili od tistega domačnega življenja, kjer so se vsi gostje ob določeni uri zbirali za isto mizo, da bi skupaj pojedli svoj krožnik juhe. Če pogledamo podrobneje, tudi sedanje bivanje v hotelu ni predstavljalo popolne neodvisnosti. Zavesica, ki je glavni del sobe ločevala od očetove spalnice, je bila zgolj simbolična pregrada. Čez dan je oče poskušal najti kak trenutek, ko so bili ostali zunaj, da bi uporabil spokorni bič. V kopalnici tega ni počel, da ne bi kalil hišnega

miru ali vznemirjal stanovalcev. V sobi pa, naj se je ponudila priložnost ali ne, je zagrnil zaveso in stvar opravil s tisto silovitostjo, ki so jo že poznali gospa Dolores, Ricardo Fernández Vallespín in Álvaro del Portillo. Tudi Pedro je postajal živčen. Kadar je skušal poseči vmes, da bi omilil udarce, mu je oče odgovoril, da če so bili priče njegovih padcev in šibkosti, zakaj ne bi bili zdaj še priče njegove pokore?^[21]___

Resnično neizpodbitna prednost novega bivališča je bil zastekljeni razgledni prostor. Meril je slaba dva metra v dolžino in manj kot meter v širino. V njem je bilo prostora ravno za dva majhna naslonjača in pleteno mizico. Temu tesnemu kotičku je pripadel častitljiv namen uporabe. Kakor hitro so bile rolete z zelenimi letvicami spuščene in so bila zastekljena vrata s pripadajočimi naoknicami od znotraj zaprta, je nastal *separé*, v katerem se je bilo

mogoče zaupno pogovarjati. Kadar se je to zgodilo, sta si Paco in Pedro v notranjosti sobe voščila lahko noč in prižgala električno luč.

Razgledni prostor, ločen od treh sklopljenih postelj, je tako pridobil nadih elegantnosti in dostojnosti, ob katerem je obiskovalec pozabil na revščino v preostalem delu sobe. Služil je tako za spovednico kot za sprejemni salon. V njem se je zvrstilo mnogo pomembnih osebnosti: monsinjorji, univerzitetni profesorji, zdravniki, diplomati, prijatelji duhovniki, podjetniki, visoki funkcionarji ... Skratka, vse tisto, kar je Jožefmarija na duhovnih vajah v Pamploni opredelil kot **prozelitizem, predvsem med izobraženci**. To obetavno apostolsko delo med strokovno aktivnimi ljudmi je imel v mislih, ko je omenil, da **nedvomno drži, da bi z ljudmi, ki bi imeli kaj več let za seboj, zdaj lahko opravljali čudovito delo.**^[22]

Pri tej dejavnosti med izobraženci mu je pomagal le José María Albareda, kateremu je dal tudi zelo konkretno nalogo: sestavil naj bi zbirko knjig, ki naj bi predstavljale zasnovano knjižnico v bodočem centru, ki so ga nameravali odpreti v Madridu po koncu vojne. Prav oče je bil tisti, ki je podal zamisel o potujoči knjižnici. ***Morda lahko začneš tako, da ljudem pišeš in jih prosiš za knjige***, je dejal Joséju Maríi Albaredi. Tri mesece pozneje so razposlali pismo v različnih jezikih, podkrepljeno s podpisi petnajstih univerzitetnih profesorjev, s katerim so vsepovsod prosili za knjige. Kot naslov so navedli bivališče José Maríevega brata v Saint-Jean-de-Luzu. Prispelo je prav malo knjig in še tiste maloštevilne revije ter posamezni članki, ki so dosegli svoj cilj, so bili zdelani in poškodovani zaradi poštnega prometa.^[23]___

* * *

Dovoljenja za nekaj dni oddiha v zaledju ni bilo lahko dobiti. Kdor ga je pridobil in imel srečo, da je kak dan ali nekaj ur preživel z očetom, je bil zelo lepo sprejet. S temi obiskovalci je hodil Jožefmarija na sprehode ob nabrežju reke Arlanzón, v smeri proti samostanu Las Huelgas ali proti kartuziji. Včasih se je z njimi povzpел na stolni zvonik, da bi si od zgoraj ogledali hrbtno stran obokov, okrasne stolpiče in fino obdelano krogovičje, ki je bilo kakor zarezano v modrino neba. Nato se je ob povratku v Hotel Sabadell z obiskovalcem zaprl v razgledni prostor, da bi v zaupnosti poklepetala. Če so prenočili v Burgosu, jih je povabil k svoji maši, ki jo je običajno daroval zjutraj v cerkvi svetega Kozme.^[24]—

Toda, kot je pravil oče: **Biti v Burgosu ne pomeni biti v našem centru.** Kadar mladi iz vojske niso mogli priti k njemu, jim je naproti

stopil sam. Če je kdo potreboval njegovo pomoč in nasvet, ni okleval in ga je šel iskat ne glede na to, kako dolga je bila pot. Da bi poskusil obiskati nekega mladeniča v stiski, je šel celo v Andaluzijo.^[25]___

17. aprila je bil na poti. Zaradi vojne je bilo potovanje počasno. Jožefmarija je svojim sinovom obljubil, da jih bo razvedril s kakšnim pismom. Z veliko mero dobre volje povzema svoje vtise okolja in slikovitost ljudi, na katere je naletel. Malo po prihodu v Córdoba je zapisal:

Grem v hotel. Kako lepo pozdravljajo tukaj v Córdoba! Neznanemu duhovniku vsi po vrsti namenijo vojaški pozdrav ali pa dvignejo klobuk. Še eno kordovansko pokrivalo!

V hotelu mi dajo sobo številka 9. Število me navduši (ta matematična teologija!). V Leónu so posel še bolje

obvladali: dali so mi sobo 309 pa sem pomislil: 3 – moj Oče Bog; 0 – jaz, grešnik (mea culpa!); in 9 – moji fantje. Kako dober je Jezus, ki nas s takšno malenkostjo pripelje do Njega!

Lotil sem se pisanja pisem tem sinovom moje duše. Pride Miguel: objem. Pax! In aeternum. Znoči se in v sinovski zaupnosti se plemenito, s skrajno preprostostjo, razgovori o skoraj dveh letih ločenosti. In oče – vedno hočem zares vsem biti oče – daje nasvete in praktične napotke, daje pa tudi – hočem dati – božjo Ljubezen in to našo ljubeznivost, ki je iskra tiste Ljubezni.

Ne vrne se v Alcoleo. Miguel ostane pri meni v gostišču. Povečerjava. Sprehod. Preces. Blagoslov.^[26]___

Vrnitev v Seviljo. Spet obiski. Nove težave. Vlaki so bili nabito polni in Jožefmarija ni imel rezervacije za nočni vlak. Predlagali so mu, naj gre

v Utrero, kjer bi imel več možnosti, da dobi vozovnico. Ob šestih popoldne je v Utreri s skoraj praznim žepom stopil k okencu in prodajalcu vozovnic razložil svoj položaj, namreč prosti sedeži so bili samo še v prvem in drugem razredu:

Pojasnim mu svoj položaj. On mi potrpežljivo in prijazno pove ceno vozovnice za 3. razred, za katero imam denar, ter za sedež v drugem razredu, česar moj kapital ne dosega. Ponovno pogleda cenik in skrajša pot: v drugem razredu bi prišel ravno do Salamanke.

Treba je bilo počakati, da je vlak odpeljal iz Cádiza in so v Utrero po telegrafu sporočili, koliko vozovnic je bilo še prostih in v katerem razredu. Jožefmarija je z iskro upanja na tretjerazredno vozovnico do Burgosa zadevo priporočil svojemu varuhu, ki je tistega dne za prodajnim okencem povzročil pravi pretres. Dejansko se

je nekaj čez osmo vrnil na postajo:
***Prodajalec mi rezervira vozovnico
v 3. razredu in mi – to sem
priporočil svojemu svetemu angelu
varuhu – osupel reče: »Danes so mi
brzjavili, naj prodam sedemnajst
vozovnic ... in sicer vse za tretji
razred!« Meni pa se to ni zdelo
prav nič osupljivo.***^[27]___

Po dveh nočeh na vlaku je
Jožefmarija 23. aprila ob štirih
zjutraj prispel v Hotel Sabadell.
Aprilu so brez predaha sledili obiski
in potovanja v mesecu maju. ***Skoraj
ves mesec maj***, poroča avilskemu
škofu, ***sem hodil od enega konca do
drugega, bil sem celo na prvi bojni
črti teruelske fronte.***^[28]___ Razlog za
odhod na tako nevarno in žarečo
fronto, kot je bila tista v Albarracínu
(Teruel), je bil to, da ga Juan že dolgo
časa ni videl.

* * *

Gospod je Delu še naprej dajal povezanost, trdnost in zrelost. Ustanovitelj je z izostrenim realističnim čutom za to, kar se je takrat dogajalo in kar se je bližalo, zapisal: ***Srečevali se bomo s težavami, vendar – tako očitna je božja pomoč v teh mesecih! – jih bomo premagali.***^[29] S tem je ponavljal, kar je bilo že povedano dva tedna prej: ***Obstajajo samo razlogi za zahvalo Gospodu. Kljub temu me teži misel na to, kar prihaja nadme.***^[30]

A kolikor večja je bila napetost med dobrinami božje milosti in ovirami, ki jih je bilo treba preseči, toliko bolj je ustanovitelj napredoval in na svoji poti k svetosti za seboj vlekel celotno Delo. Jasno je, da za ta skrivni duhovni podatek njegovega življenjepisa ni neposrednega dokaza, ga pa potrjujejo zgovorni trenutki molka v tem obdobju. Ta molčanja se začnejo v prvem tednu

marca 1938, sredi hudih temin duhovne zapuščenosti, zaradi katerih je imel pred očmi svojo goloto in osramočenost tako kot naša prastarša, ko sta zapustila raj. Tistim dnevom sledijo tedni in meseci tišine v njegovih *Zapiskih*. Le poredkoma se ustanovitelj kak večer spusti v razkrivanje jasnin svojega kontemplativnega zedinjenja, kar je kakor žarek svetlobe v temni noči.

V ponedeljek, 6. junija, v svoje *Zapiske* zabeleži enega izmed teh sijev vedrine:

Moja jutranja molitev na poti v Huelgas: pod vodstvom sv. Jožefa sem se ob razsvetljenju Svetega Duha postavil v rano na desni roki mojega Gospoda.^[31]

Ko se je popoldne vrnil domov, še vedno vsajen v božjo rano, je pisal Juanu Jiménezu Vargasu:

Burgos – 6. 6. '938

+ Jezus naj te mi obvaruje – za Njega.

Dragi Juanito, danes zjutraj na poti v Huelgas, kamor sem šel opraviti svojo molitev, sem odkril novo obzorje: presveto rano na desni roki mojega Gospoda. In tam sem ostal: ves dan v poljubih in češčenju. Resnično je prijetna sveta človeškost našega Boga! Prôsi ga ti, naj mi On podeli svojo resnično ljubezen: tako bodo dodobra prečiščeni vsi moji vzgibi. Ni dovolj reči: Srce na križu! Kajti če že ena Kristusova rana očiščuje, ozdravlja, umirja, krepi in vnema in vžiga ljubezen, kaj bo šele storilo petero na lesu odprtih ran? Srce na križu! Jezus moj, le kaj bi si jaz še želel! Vem, da če nadaljujem s tem načinom kontemplacije (tja me je spravil sv. Jožef, moj oče in gospod, ki sem ga prosil, naj mi kaj prišepne), se bom zatreskal še bolj noro kot kadarkoli prej. Poskusi še ti! [...]

Strašno zavidam tistim na frontah, kljub vsemu. Na misel mi je prišlo, da če ne bi imel svoje steze tako dobro načrtane, bi bilo čudovito prekositi patra Doylea. Toda ... to bi mi prav dobro delo: pokora zame nikdar ni bila težka stvar. Brez dvoma pa je razlog, da me vodijo po drugi poti, to: Ljubezen. V bistvu se mi to še boljše prilega. Ko le ne bi bil tak osliček!

Dobro, sin: Dominus sit in corde tuo!

...

Prejmi objem. Iz rane na desni roki te blagoslavlja tvoj oče

Mariano.^[32]

Uspel je ujeti tisti skrivni utrip Kristusovega srca, a do tega ga ni pripeljala pot strahu in pokore, marveč pot ljubezni in božjega otroštva.

* * *

Isidoro je v nekem pismu, poslanem preostalim članom Dela v republikanski coni, takole razmišljal: »Ko smo imeli dedka med nami, ga nismo znali izkoristiti. Velikokrat sem pomislil na to. On je močni dinamo, ki nas hrani z energijo.«^[33] Ustanoviteljeva vnema, gonilna sila, je izhajala iz njegove duhovne energije.

Kar je treba storiti, to tudi storimo, je bilo eno izmed njegovih trdnih načel; ***začnemo, kakor pač moremo. Nalog ne opuščamo zaradi pomanjkanja sredstev, orodij, temveč se jih lotimo.***^[34]

Ti razmisleki o uboštvu in apostolskih zahtevah razložijo mnogo protislovij ustanoviteljevega življenja. Umetnost združevanja gmotnih in nadnaravnih sredstev v ustreznem razmerju je namreč prava umetnost svetosti. Drugi smrtniki grejo v takšnih okoliščinah ponavadi

čez mero v svoji prevzetnosti ali pa podležejo zaradi pomanjkanja vere.

V Utreri, preden je sedel na vlak proti Burgosu, je Jožefmarija opazil, da je začel razpadati talar, ki mu ga je podaril gospod Marcelino in ki je bil slabo ukrojen iz ne preveč kakovostnega blaga (pri čemer gospod škof ni imel nikakršne krivde): ***Na mojem talarju, ki sem ga že tolikokrat sam zakrpal, je odstopila podloga.***^[35]

Čeprav je občasno razpolagal z denarjem za posebne namene, ni imel nikoli niti pezete za lastne potrebe. Redno je avilskemu škofu pošiljal določeno vsoto za mašne štipendije njegovih duhovnikov, ki pa se jih sam ni dotaknil, ker se je odpovedal vsakršnemu honorarju. To je bil duhovnik, ki je vneto iskal milijon pezeta, medtem ko je sam vedno potoval v vagonu tretjega razreda ter se odrekal hrani in pijači,

da ne bi povzročal stroškov. V mesečnih Novicah je fante na frontah prosil za miloščino, da bi lahko pokrili potne stroške in celo pomagal pomoči potrebnim.^[36] A tudi teh pezet se oče ni dotikal. Strogo se je držal sredstev v blagajni, v kateri so hranili denar za kritje dnevnih stroškov. To je bila lesena škatla, ki je najprej služila kot embalaža za burgoški sir. Njena vsebina ne bi bila nobenemu tatu v skušnjava.

Računovodski postopek, ki so ga uporabljali, pa je bil, kot je nekega dne očetu razložil José María Albareda, tako imenovana »vektorska« metoda. To pomeni, da so blagajniške knjižbe označevali s puščico v smeri navznoter oziroma navzven glede na to, ali je šlo za prejemek ali izdatek. Očeta je to spravilo v smeh. Dva matematika, Pedro in Paco, ter raziskovalec José María Albareda, so se računovodstva lotili bolj nerodno kot kuharica gospe Dolores v Barbastru! Odtlej so se

matematiki držali obče veljavnih izrazov: v breme in v dobro.^[37]

Ob izrednih priložnostih je Jožefmarija svojo vero pokazal navzven in se ni menil za prihranke. Tako je nekega nedeljskega popoldneva blagajnika vprašal, kakšno je finančno stanje. Odgovoril mu je, da ne bodo mogli plačati računa za hotel, ki jim naj bi ga upravitelj izdal naslednje jutro. Ampak – je še dovolj denarja za malico? je vztrajal oče v želji, da bi dvignil moralo svojih ljudi. In tistega dne so si privoščili malico. V ponedeljek po zajtrku je prispela nakaznica v vrednosti nekaj tisoč pezov, ki jo je iz Santanderja poslal Manolo Pérez Sánchez, spet eden izmed zvestih podpornikov Ferraza.

[38]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

[1] ***Še vedno me parkrat na teden pregleda specialist za grlo. Tebi povem, piše Juanu, da bodisi ne razume bodisi je bil tisti faringitis nekaj posebnega: namreč danes sem spet pljuval kri*** (Pismo iz Vitorie Juanu Jiménezazu Vargasu, EF-380401-1).

[2] *Zapiski*, št. 1524, 4. 2. 1938.

[3] Pismo iz Burgosa msgr. Franciscu Javierju Lauzurici Torralbi, EF-380206-1.

[4] Pismo iz Burgosa Juanu Jiménezazu Vargasu, EF-380327-3.

[5] Pismo iz Burgosa Miguelu Sotomayorju Muru, EF-380502-7. ***Mnogi imajo za skrbnico svojo zaročenko***, je zapisano v Novicah julija 1938. ***Ampak od tod do drugih skrajnosti, ki nas lahko odvrnejo od poti duhovne poštenosti, po***

kateri smo sklenili hoditi ... Kajne, da to prav dobro razumete? Prim. tudi *Zapiski*, št. 1502, 20. 1. 1938.

[6] Pismo iz Zaragoze msgr. Santosu Moru Brizu, EF-380223-5.

[7] Pismo msgr. Santosa Mora Briza ustanovitelju, 27. 2. 1938, izvirnik v: RHF, D-10989. *Sicut bonus miles Xi. Iesu* – kot dober vojak Kristusa Jezusa.

[8] Pismo iz Burgosa Juanu Jiménezu Vargasu, EF-380323-1.

[9] Pismo iz Burgosa Juanu Jiménezu Vargasu, EF-380406-2. »Monipodio« – oseba iz Cervantesove novele *Kotarček in krojaček*. V pogovornem jeziku »Monipodijevo dvorišče« pomeni združbo ljudi, ki se zbirajo in naklepajo nedovoljene posle.

[10] Pismo iz Burgosa Ricardu Fernándezu Vallespínu, EF-380406-1.

[11] Prim. Pismo iz Burgosa Juanu Jiménezu Vargasu, EF-380323-1.

[12] Pismo iz Burgosa Juanu Franciscu Moránu Ramosu, EF-380404-1.

[13] Pismo iz Burgosa Juanu Jiménezu Vargasu, EF-380406-2.

[14] Pismo iz Burgosa Ricardu Fernándezu Vallespínu, EF-380406-1.

[15] *Prav tam.*

[16] Prim. Pedro Casciaro Ramírez, RHF, T-04197, str. 118.

[17] Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 68.

[18] Da bi preprečil zmedo, namreč med vojaki so krožili različni časopisi, revije, letaki in dokumenti, je v izvodu za mesec julij 1938 zapisal: ***Ne želimo, da bi bilo mogoče te lističe pomešati s katerokoli drugo publikacijo, kajti niso oglaševanje, ampak***

zasebnost. Zaradi tega se ne imenujejo »Novice« niti jih ne bomo imenovali kakorkoli drugače. Tudi pisma, ki jih prejimate od svojih domačih, nimajo imena.

[19] Prim. RHF, D-03691; tudi: Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 155; in Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 71. Eliodoro Gil Rivera je bil takrat župnik v Župniji sv. Janeza de Renueva v Leónu. Ustanovitelja Opus Dei je spoznal v Terezijanski ustanovi v Madridu leta 1931 ter ohranjal prijateljske stike z njim na Akademiji DYA in v Študentskem domu Ferraz.

[20] Prim. Novice, julij 1938 (RHF, D-03691).

[21] Prim. Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 151.

[22] Pismo Juanu Jiménezu Vargasu iz Burgosa, EF-380406-2. O duhovnih

vajah: prim. *Zapiski*, št. 1445, 23. 12. 1937. V *Zapiskih* iz prvih mesecev leta 1938 in v pismih se pojavljajo nekatera imena profesorjev: Inocencio Jiménez Vicente, profesor kazenskega prava na Univerzi v Zaragozi, Francisco Navarro Borrás, profesor strojništva na Fakulteti za naravoslovje Centralne univerze, Mariano Puigdollers y Oliver, profesor filozofije in prava na Univerzi v Valenciji, Tomás Alvira Alvira, profesor naravoslovja na šoli Cervera de Río Alhama (La Rioja), Enrique Súnier Ordóñez, profesor pediatrije na Univerzi v Valladolidu, Federico García Borrueal; skupina zdravnikov: Vallejo Nágera, San Román, Vallejo Simón, Enríquez de Salamanca; ter stari znanci, zaposleni v različnih strokah, kot na primer Enrique Giménez-Arnau Gran, vodja kabineta na Notranjem ministrstvu, in José Lorente Sanz, podsekretar na istem ministrstvu,

Pedro Rocamora Valls, pravnik in novinar, ter Rafael de Borja.

[23] Prim. Pismo iz Pamplone Joséju Maríi Albaredi, EF-380104-1; Pismo iz Burgosa Juanu Jiménezu Vargasu, EF-380323-1.

[24] Prim. Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 142–145; Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 75.

[25] Prim. Pismo iz Burgosa Miguelu Sotomayorju Muru, EF-380408-7.

[26] Pismo iz Córdobe članom Dela v Burgosu, EF-380419-2.

[27] *Prav tam.*

[28] Pismo iz Burgosa msgr. Santosu Moru Brizu, EF-380607-2.

[29] Pismo iz Burgosa Joséju Ramónu Herreru Fontani, EF-380408-5.

[30] Pismo iz Burgosa Juanu Jiménezu Vargasu, EF-380323-1.

[31] *Zapiski*, št. 1576.

[32] Pismo, EF-380606-1. *Dominus sit in corde tuo* – naj bo Gospod v tvojem srcu.

Namigovanje, da pokora zanj ***ni bila težka stvar***, je povezano s spokornim življenjem (zlasti v majhnih stvareh) znanega irskega jezuita Williama Doylea, prostovoljnega vojaškega kaplana, ki je umrl avgusta 1917 v bitki pri Ypresu. O njem govori anekdota o ***masleni tragediji*** (*Pot*, št. 205). Prim. Alfred O'Rahilly, *Fr. William Doyle SJ*; Longmans, Green and C., London 1925, str. 168.

[33] Isidorovo pismo pribežnikom v honduraškem poslaništvu, 8. 4. 1938, IZL, D-1213, 340.

[34] Pismo iz Burgosa Juanu Jiménezu Vargasu, EF-380406-2.

[35] Pismo iz Córdoba članom Dela v Burgosu, EF-380419-2. ***S šivanjem sem si dal dosti opravka: mislim, da sem v talar večkrat vbodel šivanko jaz kot pa krojač*** (Zapiski, št. 1574, 4. 6. 1938).

[36] V zvezi z mašnimi štipendiji, ki jih je pošiljal škofu v Ávilo, prim. Pisma msgr. Santosu Moru Brizu, prvi dve iz Burgosa, tretje iz Vitorie, EF-380320-1, EF-380325-1, EF-380331-2, idr. Iz Burgosa je Jožefmarija (brez datuma) pisal Antoniu Dalmasesu Estevi:

Naj te Jezus obvaruje.

Ne bi te želel izgubiti izpred oči, sin moj.

Mislim, da so bila tista skupna pohajkovanja iz rdeče tiranije proti svobodi poslana od Boga, zato da bi midva ostala povezana vse življenje.

Piši mi pogosto. Jaz ti bom sporočal novice o drugih. Če potrebuješ denar, oblačila ipd., mi povej z enakim zaupanjem, kot bi prosil svojega očeta (EF-SD3800-1).

[37] Prim. Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 146–147.

[38] Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 76.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/4-hotel-sabadell/](https://opusdei.org/sl-si/article/4-hotel-sabadell/) (6. Apr.
2025)